

Diszkó, vibra, púdersár

Ha tükörbe nézek, egy kopasz, mázsás legény néz vissza, arcra pitbull, testre zsanklódvandamm, csak én csúnyábban tudok nézni, ha kell. És gyakran kell. Ahogy közeledik a szombat éjszaka, egyre inkább be vagyok sózva. A diszkó tele van fiatalokkal, olyan gyerekképűekkel, akik ha sokat isznak, egészen komoly képet vágnak, mikor megfogom a nyakukat. Sajnos néha rászorulnak a szorításra, de csak finoman vagyok velük, mert a végén még rámöklendezik a pizzát. A nyakuk olyan, mint a bal bicepszem, eszük meg annyi, mint a vádlimnak. A vádlim, az elég komoly, tetszik, ahogy puklisodik és ahogy feszítik a bőrt az erek. A múltkor anyám mondta, hogy minek gyúrok annyit, olyan lesz a nyaki ütőerem, mint a kályhacső. Meg szerintem már nem szép ennyi izom egy emberen, kijönne belőle három átlagos középiskolás, vagy egy közepes afrikai falu, állatostul. Az állatokat szeretem, főleg a bivaly a kedvencem, szépen tartja a fejét. Egyszer, ha annyi pénzt összekeresek a kidobózással, veszek egy bivalyt, hátul lesz a fészemben, néha kiviszem majd az utcára megjáratni, lássák az emberek, nem vagyok akárki.

A diszkóban nagyra becsülnék a kis gyökerek, vagy – ahogy a tulaj szokta mondani – a vendégek. Tudják, hogy ha baj történne a szórakozásukkal, akkor én védem meg a nyeszlett kis életüket. A múltkor megpróbáltak velem szórakozni, két kis csíra odajött hozzám és azt mondta, adjá' tüzet bikanyakú. Ha nem tudtam volna, hogy az egyik a tulaj fia, megettettem volna vele a bárpult sarkát. Így viszont csak azt mondtam neki, nem vagyok én Krakatau, hogy csak úgy tüzet adjak. És mivel nem értik a földrajzot, azt hitték, nem vagyok magyar, hogy így beszélek. Megmutattam nekik a tetkómat a lapockámon, az Árpádsávost, azt mondták, oké, ősmagyar, meg, hogy nyugi, mangalica. Adtam nekik tüzet, de csak úgy félrehúzódva, nincs jó hatással a többire, ha látják bennem a humánusmot. Bár ezek nem sokat látnak már éjfél körül, úgy vibrálnak itt a fények, hogy kifolyik a szemük. Egyszer régebben, mikor még nem volt automatic a fényrendszer, rám bízta, hogy kapcsolgassam a robotlámpákat a pultról. Fölmentem a diszkós mellé, hogy mutassa meg a pulton, mit kell nyomni. Tetszett a dolog, volt végre egy kis hatalom a kezembe', mert ugye, akinél a fény, annál az erő. Felvettem a napszemit, illetve rátoltam a szememre a homlokomról. Egyszer egy ittas építész mérnök hallgató azt mondta, klasszicista stílusú homlokzatom van. De csak addig nevetett, amíg bele nem kortyolt a megboroszott sörébe, aztán meg hányt, mint a Niagara.

A fények – az egy jó dolog. Mikor én csináltam a fényt a tánctéren, megveregette a hátam a tulaj fia hajnalban, hogy király a vibra. Tetszett neki, ahogy vibráltak a falon az árnyékok. Csak az volt a baj, hogy, ha egyszerre ment minden lámpa, mindjárt jött a tulaj, hogy csak felváltva kellene, mert a konyhán halványodik a neonfény, ha egyszerre megy minden robotlámpa, nem látják a pizzákat a szakácsok. Régi az épület, meg nem is arra lett tervezve a villany, hogy mintákat világítsanak a falakra a nagyteljesítményű ipari diszkólámpák. Akkora a fényük, hogyha

tojáskeltetésre használnák, grillcsirkék kelnének ki a tojásokból. Már sokan mondták, hogy jó a humorom, csak kicsit szigorú az arc hozzá. Kidobó vagyok én, nem humorfesztivál. Na... szóval a fények... Ezek az újak már úgy világítanak, hogy lesül az ember, ha bent marad egy órát a táncolók között, olyan meleg van, hogy a lányok patakokban izzadják le magukról a parfümöket. Tocsognak az elfolyt sminkekben, reggelre hólapáttal kell összeszedni a púdersárt a padlóról. Úgy vibrál a sok szín, hogy én előtte nem is láttam csak ilyet, mikor becsapott a villám a téész transzformátorába. Ott is melóztam a téészbe. Én meg éppen el akartam zárni a főkapcsolót; egyszerre értünk oda, én meg a villám. Az orvosok azt mondták, nagy volt ott a szerencse, csak átszaladt rajtam, kezemen be, sarkamon ki. Kicsit gőzölögtem a földön, aztán hazamentem a robogón. Akkor döntöttem, hogy változtatok az életemen, biztos tervei vannak még velem a jóistennek. Ezt öreganyám mondta így. Gyorsan beiratkoztam az őrzővédőbe, három hónap alatt letanultam a szabályokat, és jöttem is dolgozni ide a diszkóba. Volt másik lehetőség is, valami gyárat kellett volna őrizni. Lett volna bódé, kutyák, gumibot, minden, ami kell a rendhez, de nem vállaltam, nem bírom a gyárak feszes éjszakai csendjét. Lesni a holdat, mászkálni a gyárudvaron, az nem az én világom, csinálják ezt a kiszolgált katonatisztek. Én inkább ezeknek a kis senkiknek az életét védem a diszkóban. Van ingyen pia, lehet lesegetni a kiscsajok melleit, olyan ruhákat hordanak ezek, hogy beremeg az ember.

A másik meg a zene. Én utoljára jurópra táncoltam nyilvánosan, arra a végső visszaszámlálásos számra, tararára-tararattattá. Ezek meg itt csak a hulladékot hallgatják. A múltkor jött egy diszkós Pestről vendégzenélni, bementék a hangosba, hogy tíz perc múlva kezdi a művészetét. Olyan buhogtatásba kezdett a gyerek, hogy a falak alig bírták megtartani a légteret, bucc-bucc meg vucc-vucc, ez neki a művészet. Hát... mondtam a tulajnak, akivel ki kellett mennem cigizni – nem fért ennyi hangerő a hallójáratunkba –, hogy különbet hugyozok ennél a művészetnél. Ekkor a főnök a vállamra tette a kezét és őzikeszemekkel mondta, azért vettelek fel, mert kultúra van a stílusodban.

